

Arrest

nr. 134 364 van 1 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 3 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEJAEGHER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. SCHALLENBERGH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, wordt op 14 februari 2010 illegaal aangetroffen in het Rijk. Diezelfde dag wordt haar een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt.

Op 3 augustus 2014 wordt de verzoekende partij opnieuw illegaal aangetroffen in het Rijk. Diezelfde dag wordt haar een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod ter kennis gegeven. Deze vormen respectievelijk de eerste en de tweede bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep ingesteld tegen de eerste bestreden beslissing

2.1. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“De verwerende partij heeft de eer de exceptie van gebrek aan belang bij de vordering op te werpen, gericht tegen het aan verzoekende partij ter kennis gebracht bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij merkt op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangezien de bestreden beslissing steunt op het motief dat betrokkene zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft namelijk artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen.

Verzoekende partij betwist evenmin dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoekende partij dus geen nut opleveren.

De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren zodat verzoekende partij niet getuigt van het rechtens vereiste belang (o.a. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746, RvS 26 juni 2006, nr. 160.491, RvS 19 januari 2007, nr. 166.791).

Gelet op het bovenstaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat het door de verzoekende partij ingestelde annulatieberoep niet ontvankelijk is, bij gebrek aan belang.”

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), juncto artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij het beroep tot nietigverklaring volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van

de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt uit het administratief dossier dat tegen verzoekende partij reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd op 15 februari 2010. Dit bevel om het grondgebied te verlaten is bij gebrek aan een ingesteld beroep definitief geworden en principieel uitvoerbaar. Vastgesteld dient te worden dat verzoekende partij er geen gevolg heeft aan gegeven. Dit wordt door verzoekende partij niet betwist.

Bijgevolg maakt het bestreden bevel een herhaald bevel uit, waarvan de nietigverklaring de illegale verblijfssituatie van verzoekende partij niet wijzigt en voor haar geen nut oplevert omdat verwerende partij nog steeds het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 februari 2010 kan uitvoeren, vermits dit bevel definitief is geworden. (cf. RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774, RvS 11 mei 2005, nr. 144.319).

Bovendien zijn de opmerkingen in de nota die wijzen op de gebonden bevoegdheid die de verwerende partij heeft bij het nemen van de eerste bestreden beslissing correct.

Evenwel mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In casu wordt in het verzoekschrift de schending opgeworpen van artikel 3 van het EVRM. De ontvankelijkheid van het ingestelde beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten hangt in casu dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing met artikel 3 van het EVRM.

2.3. De verzoekende partij voert dienaangaande in een derde middel aan:

“Bij motivering niet afdoende rekening gehouden met artikel 3 EVRM.

Indien verzoekster naar China wordt uitgewezen, wordt haar fysieke integriteit in gevaar gebracht.

Haar ex-echtgenoot heeft verzoekster gedurende haar verblijf in België geregeld telefonisch gecontacteerd om haar te bedreigen.

Verzoekster is formeel wanneer ze verklaart dat haar ex-echtgenoot haar naar het leven staat.

Bij de lokale autoriteiten vond ze geen steun, waardoor ze wel gedwongen werd om te vluchten.

Het idee alleen al dat ze zou uitgewezen worden naar het land van haar ex-echtgenoot, is schadelijk voor haar mentale gezondheid.

Een uitwijzing naar China zou een te zware impact hebben op haar mentale – en mogelijks fysieke – toestand.”

2.4. De verwerende partij stelt terecht dat niet in concreto is aangetoond dat de verzoekende partij bij terugkeer het risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 6 augustus 2014 door de Chinese ambassade werd gecontacteerd ten einde reisdocumenten te bekomen voor verzoekende partij. Op 18 augustus 2014 werd verzoekende partij geïnterviewd door een vertegenwoordiger van de Chinese ambassade. Zij verklaarde in het kader van dit interview dat zij vier jaar geleden naar België kwam om te werken. Zij zou een ex-man en een dochter hebben in China. Haar dochter zou momenteel naar de universiteit gaan en verzoekende partij zou willen werken om deze studies te bekostigen. Daarnaast stelde verzoekende partij dat zij niet wenst terug te keren naar China aangezien zij een Belgische vriend heeft met wie zij wenst te huwen. Zij kent deze man 'één maand' en verklaarde hem al 'één keer' ontmoet te hebben. Zij communiceert in gebarentaal met deze man. Met geen woord sprak zij over de thans in het verzoekschrift voorgehouden moeilijkheden. Haar relaas wordt met geen begin van bewijs ondersteund. Ook in het gesloten centrum te Brugge verklaarde de verzoekende partij haar problemen niet nader. Evenmin heeft zij procedures opgestart naar aanleiding van de door haar voorgehouden problemen terwijl zij al enige jaren in België verblijft. In die omstandigheden volstaat het niet een loutere niet onderbouwd relaas te geven over haar moeilijkheden met haar ex-man en het gebrekkig optreden van de Chinese overheden om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Er wordt nog opgemerkt dat de verzoekende partij de verwerende partij niet kan verwijten geen verder onderzoek te hebben verricht hetzij gemotiveerd in de bestreden beslissing naar artikel 3 van het EVRM gelet op het jaren stilzwijgen van de verzoekende partij. Ten overvloede kan de verzoekende partij evenmin gevolgd worden waar zij stelt dat de eerste bestreden beslissing niet voldoende is gemotiveerd. De juridische en feitelijke grondslag zijn voldoende uiteengezet en het risico op onderduiken is reëel nu uit het administratief dossier blijkt, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in de bespreking van het eerste middel, dat de verzoekende partij ter gelegenheid van een administratieve controle in een restaurant te La Louvière de verzoekende partij zich verstopte in een kast in een kamer naast de vaststelling dat ondanks de geruime tijd die inmiddels is verstreken geen gevolg werd gegeven aan het eerste uitgereikte bevel.

Dit middel is ongegrond.

Bijgevolg toont de verzoekende partij haar belang niet aan en is ook de opgeworpen exceptie van de verwerende partij gegrond.

Het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing is onontvankelijk.

3. Ontvankelijkheid in de mate dat het beroep gericht is tegen de vasthoudingsmaatregel

Voor wat betreft de beslissing tot vasthouding dient de Raad op te merken dat een dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep van de tenuitvoerlegging van deze beslissing. De grieven hieromtrent opgeworpen zijn onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep wat het inreisverbod betreft

4.1. In een tweede middel, enig middel dat gericht is tegen het inreisverbod, voert de verzoekende partij aan:

"Het inreisverbod werd onvoldoende gemotiveerd

Het bevel werd onafdoende gemotiveerd op basis van de feitelijke gegevens die specifiek verband houden met verzoekster, waardoor artikel 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, evenals artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet werd geschonden (stuk 2) :

Zelfs al wordt in het bevel verwezen naar artikel 74/11, §1, 2de lid, dan nog werd er geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de situatie van verzoekster conform artikel 74/11, §1, 1ste lid van de Vreemdelingenwet.

Nergens worden in het bevel de specifieke omstandigheden uiteengezet –zijnde het leven dat verzoekster gedurende al die jaren in België heeft opgebouwd, haar levensbedreigende situatie veroorzaakt door haar ex-echtgenoot, etc... - noch gemotiveerd waarom deze omstandigheden een inreisverbod van 2 jaar rechtvaardigen.

Zo bepaalt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest d.d. 19/02/2014 :

“De gemachtigde van de staatssecretaris heeft op kennelijk onredelijke wijze gehandeld door een inreisverbod op te leggen voor de duur van de maximumtermijn zonder enig onderzoek naar of specifieke motivering omtrent de specifieke omstandigheden van het geval” (stuk 6).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in die zin eveneens in haar arrest d.d. 27/02/2013 (stuk 7) :

“In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

4.3.3.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar kreeg opgelegd. De motieven voor dit aspect van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat: RvV 120 080 –

(…)

Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

(…)Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 13/12/2012 en 04/01/2013. Er werd niet voldaan aan de terugkeerverplichting.”

4.3.3.6. Hoewel in artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet geen motiveringsplichting kan worden gelezen, stelt de Raad vast dat uit de beslissing niet kan worden afgeleid waarom verzoeker een inreisverbod van drie jaar kreeg opgelegd. Verzoeker dient te worden bijgetreden waar hij stelt dat blijkbaar geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.”

Eigen onderlijning.

Het inreisverbod werd in casu als volgt gemotiveerd (stuk 2, pagina 7/9):

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Op 15.02.2010 werd betrokkene in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten, hetwelke dezelfde dag betekend werd aan betrokkene. Er is geen enkele indicatie dat betrokkene gevolg gegeven heeft aan dit bevel, betrokkene opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf, reden waarom haar geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten toegestaan wordt en haar een inreisverbod van twee jaar opgelegd wordt.”

Gelet op het feit dat huidig inreisverbod met dezelfde argumenten werd gemotiveerd, geldt de bovenvermelde redenering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook in dezer.

Het inreisverbod werd dan ook onafdoende gemotiveerd.”

4.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Terwijl: er op dient te worden gewezen dat verzoekende partij steeds de opheffing van het inreisverbod van 03.08.2014 jaar kan vragen zoals bepaald in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet (RVV, nr. 92.824 van 03.12.2012).

Terwijl: verzoekende partij volgens de bestreden beslissing een inreisverbod kreeg omdat zij niet voldeed aan de terugkeerverplichting. Had verzoekende partij gevolg gegeven aan het eerdere om het grondgebied te verlaten, dan had verzoekende partij geen inreisverbod gekregen. Het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten ging immers niet gepaard met een inreisverbod. Verzoekende partij is dus zelf verantwoordelijk voor het nadeel dat zij inroept!

Verzoekende partij verwijst naar arresten van de RVV waarin geargumenteed wordt rond de maximumtermijn van een inreisverbod. Aan verzoekende partij werd echter een inreisverbod gegeven van twee jaar, wat niet de maximumtermijn is. Verzoekende partij stelt dat er geen rekening gehouden werd met de specifieke omstandigheden- namelijk het leven dat zij in België heeft opgebouwd, haar ‘levensbedreigende situatie’ ‘etc...’. Verzoekende partij gaat er echter aan voorbij dat zij vier jaar lang (of langer) illegaal in België verbleef, dat zij niet over documenten beschikt en het de Belgische autoriteiten dan ook niet bekend is wat haar werkelijke identiteit is, dat zij zich bewust schuil hield op het moment dat zij werd aangetroffen, dat zij geen officieel adres heeft en dat zij nooit aanvragen heeft ingediend om haar verblijf te wettigen. Verwerende partij heeft zich bij het nemen van een inreisverbod wel degelijk gebaseerd op de haar bekende, hierboven vermelde, feiten.

In arrest nr. 99 256 dd. 19.03.2013 stelde de RVV: 'De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de bestreden beslissing volstaat niet om afbreuk te doen aan de motieven in de bestreden beslissing. In zoverre verzoeker met zijn kritiek aangeeft een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak te maken dan die van de verwerende partij, herhaalt de Raad dat, al mocht hij daaromtrent een ander oordeel hebben, in het kader van zijn annulatiebevoegdheid hij zijn beoordeling op dat punt niet in de plaats mag stellen van die van de bevoegde overheid'."

4.3. Verzoekende partij voert de schending aan van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet, artikel dat ten tijde van het nemen van de beslissing luidt:

"§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3

Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4"

In de bestreden beslissing die het inreisverbod betreft, wordt uiteengezet dat verzoekende partij een eerder nader gepreciseerd bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven, dat er geen indicatie is dat zij gevolg heeft gegeven aan dit bevel, dat zij opnieuw is aangetroffen in illegaal verblijf zodat een inreisverbod van twee jaren wordt opgelegd en geen termijn wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten. Waar de verzoekende partij de verwerende partij niet kan verwijten dat niet is gemotiveerd omtrent haar "levensbedreigende situatie veroorzaakt door haar ex-echtgenoot" nu dit niet werd kenbaar gemaakt door de bestreden beslissing, ontbreekt evenwel enige motivering omtrent de duur van het inreisverbod en kunnen geen specifieke omstandigheden terug gevonden worden in de tweede bestreden beslissing. Aldus, ten titel van voorbeeld, wordt er niets vermeld omtrent haar relatie die zij voorwendt te hebben en omtrent de reden van haar verblijf in België. Evenmin wordt uiteengezet, wat de verwerende partij wel doet in haar nota, dat de verzoekende partij zich bewust schuilhield bij haar aantreffen. Evenwel, anders dan verweerder in de nota met opmerkingen voorhoudt, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat indien geen maximumtermijn is opgelegd geen nadere motivering voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nrs 225.871 en 225.872). Het eerste lid van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet vereist dat de verwerende

partij bij het nemen van een inreisverbod rekening houdt met de specifieke omstandigheden van de zaak, wat in casu ontbreekt (RvS 26 juni 2013, nr.227. 898; RvS 26 juni 2013, nr.227. 900) Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert"* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).

In casu stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niets wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod gegeven aan verzoekende partij. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een termijn van twee jaar. Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. Verweerder geeft in de nota uitleg betreffende een aantal specifieke omstandigheden waaronder het relaas in het gesloten centrum en het schuilhouden en verstoppert in een kamer bij het aantreffen van de verzoekende partij maar deze beschouwingen vormen een a posteriori motivering. Zoals verzoekende partij terecht aanvoert, blijkt noch in de beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoekende partij. De Raad dient vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de termijn van twee jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekende partij en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekking van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld heeft.

Een schending van de motiveringsplicht wordt aangenomen wat de beslissing houdende een inreisverbod betreft, daar verweerder niet kan volstaan met de enkele verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De grief die stelt dat zonder enige afdoende motivering de duur van het inreisverbod bepaalt op twee jaar, is terecht.

Artikel 74/11, § 1 in samenlezing met de motiveringsplicht is geschonden. In die mate is het middel gegrond en dienen de overige onderdelen niet te worden beantwoord.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de eerste bestreden beslissing is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 3 augustus 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wat betreft de beslissing van 3 augustus 2014 tot afgifte van een inreisverbod is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring wat betreft de beslissing van 3 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN